

Arrest

**nr. 344 969 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 april 2026 (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam, samen met zijn Franse echtgenote, op 4 april 2026 aan op de nationale luchthaven te Zaventem met vlucht BJ384 uit Djerba.

1.2. De met grenscontrole belaste ambtenaar stelde vast dat verzoeker geseind stond door de Franse autoriteiten als een vreemdeling aan wie de toegang tot het Schengengrondgebied diende te worden geweigerd en nam contact op met de Franse autoriteiten. Deze bevestigde bij schrijven van 4 april 2026 dat verzoeker geen recht op verblijf in Frankrijk meer heeft en dat zijn verblijfstitel niet langer geldig is en dient te worden ingehouden.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 4 april 2026 de beslissing tot teruggrijping. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 04/04/26 OM 23.40 uur, aan grensdoorlaatpost BruNat werd door ondergetekende, J.G. 1ste inspecteur LPA/BruNat

de heer:

naam [H.] voornaam [K.]

geboren op [...] te [...]. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Tunesië wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te [...] op : [...]

houder van Franse verblijfstitel nr. [...] geldig van [...] tot [...]

Aangekomen met vlucht nummer bj384 afkomstig uit Djerba, en zal teruggedreven worden naar Djerba, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

*X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: De betrokkene meldt zich bij de grens met zijn nationale paspoort en zijn geldige Franse verblijfsvergunning. Na contact met de Franse autoriteiten blijkt dat zijn verblijfsrecht in Frankrijk is ingetrokken en dat de betreffende verblijfsvergunning dus niet langer geldig is. De betrokkene beschikt dus niet over de documenten die nodig zijn om België binnen te komen.*

[...]

*X (H) Staat ter fine van weigering van toegang signaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)
in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene is geseind door Frankrijk ([...]).”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers raadsman maakt vlak voor de terechtzitting nog een in de Franse taal opgestelde pleitnota over. Ter terechtzitting wordt hij erop gewezen dat de pleidooien in het Nederlands – de proceduretaal – dienen te worden gehouden en een in andere taal dan deze van de procedure gestelde pleitnota dus niet kan worden aangewend. Hij wordt in de mogelijkheid gesteld om de door hem nuttige toelichtingen effectief mondeling in het Nederlands ter terechtzitting aan te brengen.

Waar verzoekers raadsman aangeeft nog een nieuwe invulling te willen geven aan middelen die in het initiële verzoekschrift werden aangevoerd wordt hij erop gewezen dat, gelet op artikel 39/60, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voorzien op 18 april 2026, zodat het vaststaat dat hij geen beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is voldoende aangetoond en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 21, 22, 23, 40bis, 41, 43, 44 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5, 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 45 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 3, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

- Eerst onderdeel: schending van het recht op binnenkomst

Artikel 41 van de vreemdelingenwet, betreffende het recht op binnenkomst van familieleden van burger van de Unie, bepaalt dat:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Artikel 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Het komt in casu uit dat de eiseres de voorwaarden van artikel 41, §2 naleeft, zodat de bestreden beslissing deze wetsbepaling miskent.

De eiseres is inderdaad:

- ° houder van een geldig paspoort (Tunesisch paspoort nr. 1502822, afgegeven te Parijs op 01 november 2022);*
- ° echtgenoot van een Frans staatsburger, Mevrouw [N.I.B.], die hij begeleidde bij zijn terugkeer op vlucht BJ384 vanuit Djerba;*
- ° houder van een geldige Franse verblijfskaart (nr.[...]), afgegeven als echtgenoot van een Frans staatsburger.*

De bestreden beslissing stelt in haar motivering dat de verblijfskaart "niet langer geldig" zou zijn na contact met de Franse autoriteiten.

Op 3 december 2025 nam de Prefect van Pas-de-Calais een beslissing (nr.[...]) houdende intrekking van zijn verblijfskaart, verplichting tot verlaten van het grondgebied, inreisverbod en vaststelling van Tunesië als terugkeerland. Dit besluit werd evenwel nooit regelmatig aan de heer [H.] betekend: het werd verstuurd naar zijn vroegere adres, [...], en de toezendingsvorm werd niet nageleefd. De eiser heeft kennis genomen van die beslissing aan de luchthaven op het moment dat hij het land verliet om naar Tunesië te reizen.

Op 25 maart 2026 heeft zijn Frans raadsman een beroep ingesteld bij de Tribunal administratif de Lille, (stuk 4a). Dit beroep is van rechtswege schorsend overeenkomstig de artikelen L. 722-3, L. 722-7 en L. 613-3 van het Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (CESEDA): geen enkele verwijderingsmaatregel mag worden uitgevoerd zolang de bevoegde rechter geen uitspraak heeft gedaan. Er is evenals een beroep in korte geding lopend (stuk 4b).

De artikelen 15 en 31 van de richtlijn 2004/38 bevestigen evenals dat geen verwijderingsmaatregel mag uitgevoerd worden terwijl een beroep lopend is.

In ieder geval, zelf als de verblijfskaart niet meer geldig is, blijft de eiser houder van een recht op binnenkomst.

In zijn arrest nr. 250.316 van 3 maart 2021 heeft Uw Raad het volgende beoordeelt over het recht op binnenkomst:

"Wat er ook van zij, de vraag of de verzoekende partij heden nog een verblijfstitel heeft of niet, of zij nog een verblijfsrecht heeft of niet en in welke hoedanigheid, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij die zich heden bij haar Belgische echtgenoot voegt, zich krachtens artikel 41, §2 juncto artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet nog steeds kan beroepen op een recht op binnenkomst."

Uw Raad preciseerde uitdrukkelijk:

"Hierbij merkt de Raad op dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling slechts kan worden teruggedreven 'behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen'.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet primeert in deze als lex specialis op artikel 3 van de Vreemdelingenwet."

In casu beschikt de heer [H.] over een geldige verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (afgeleverd door de Franse autoriteiten, geldig tot 2034), zodat de gronden voor terugdrijving op basis van artikel 3 VW hem a fortiori niet kunnen worden tegengeworpen. De bestreden beslissing miskent bijgevolg zijn recht op binnenkomst als familielid van een burger van de Unie.

De voorwaarden van artikel 41, §2 van de VW zijn bijgevolg vervuld, zodat de eiseres recht op binnenkomst had.

Zelf als deze voorwaarden niet vervuld zouden zijn, quod non, bepaalt het artikel 5, §4 van de richtlijn 2004/38, betreffende het inreisrecht:

Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrijverkeer en verblijf geniet.

Door een beslissing van vasthouding, samen met een beslissing van terugdrijving te nemen, geeft de verwerende partij de eiseres niet de gelegenheid om de vereiste documenten te verkrijgen, zodat deze bepaling geschonden is.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg het recht op binnenkomst van de eiser als familielid van een EU-burger.

Bovendien, door het recht op binnenkomst te weigeren en de eiser te verwijderen terwijl beroepen lopend zijn voor de Franse autoriteiten, miskent de bestreden beslissing het recht op een effectief beroepsmiddel, samen gelezen met het recht op vrij verkeer van de Europese burgers, beschermd door artikelen 8 en 13 EVRM en 7, 45, 47 van het Handvest.

Mocht worden aangevoerd dat de Belgische autoriteiten op het moment van het besluit geen kennis hadden van de feiten met betrekking tot de bij de Franse autoriteiten aanhangige procedure, dan moet worden benadrukt dat verzoeker niet in staat was deze elementen mee te delen (zie het tweede onderdeel van het middel) en aanzien van de verplichtingen die op de verwerende partij rusten krachtens het laatste lid van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Die bepaling luidt immers als volgt:

"Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

In zijn arrest nr. 250.316 van 3 maart 2021 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij haar plicht had verzuimd om de verzoekende partij daadwerkelijk in de gelegenheid te stellen haar rechten te doen gelden:

"Uit het zeer summiere verslag van de grensinspectie kan evenwel niet worden afgeleid of de verzoekende partij afdoende, dit is binnen de redelijke grenzen, in de gelegenheid werd gesteld om te laten vaststellen of te bewijzen dat zij een recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Er kan niet worden achterhaald of en welke specifieke vragen aan de verzoekende partij werden gesteld in het kader van een onderzoek naar artikel 41, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet."

Dezelfde vaststellingen dringen zich op in de onderhavige zaak. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de heer [H.], alvorens de beslissing tot terugrijving te nemen, in de gelegenheid heeft gesteld zijn hoedanigheid als familielid van een burger van de Unie aan te tonen of het bewijs dat er beroepen zijn voor de Franse autoriteiten die lopend zijn.

Evenmin werden hem specifieke vragen gesteld omtrent de uitoefening van zijn recht op vrij verkeer als echtgenoot van een Franse onderdaan die hem begeleidde. De beslissing tot terugrijving werd bijgevolg genomen in flagrante schending van artikel 41, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 5, §4 van de Richtlijn 2004/38/EG.

Het feit dat bestreden beslissing evenals gegrond is op het feit dat de eiser geseind is, spreekt dit niet tegen. Op 25 maart 2026 heeft de heer [H.] beroep ingesteld bij de Tribunal administratif de Lille (ref.[...]) tegen het prefectorale besluit van 3 december 2025 ([...]).

Overeenkomstig de artikelen L.722-3, L.722-7 en L.613-3 van het Franse Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (CESEDA) heeft dit beroep een opschortende werking: de OQTF kon niet langer worden ten uitvoer gelegd zolang de rechter niet had beslist.

Desondanks bleef het SIS-signalement (ref.[...]) actief, hoewel het, ingevolge het instellen van het schorsend beroep, zijn rechtsgrond had verloren. De Belgische autoriteiten hebben dit signalement op 4 april 2026 als formele grond aangewend voor hun beslissing tot terugrijving. Dit heeft de heer [H.] beroofd van zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

- Tweede onderdeel: schending van de hoorplicht

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de eiser gehoord werd voordat de beslissing genomen werd.

De motivering van de beslissing laat ook niet toe vast te stellen dat de verwerende partij een zorgvuldige analyse van de omstandigheden van de zaak heeft uitgevoerd en toont een schending van de hoorplicht.

De administratie moet zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerder keer vastgesteld door de Raad van Staat, « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde

du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, van 29 april 1970).

Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe audi alteram partem.

In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van Justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

45 Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

48 Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

49 Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

50 De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkings sfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht:

Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te

onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40). In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

[...]

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu, werd de eiser niet in de gelegenheid gesteld om haar aanmerkingen te geven betreffende het afleveren van een beslissing van teruggrijping, evenals de motieven ervan. Er werd bij luchthaven geen vragen gesteld.

Indien de eiser gehoord werd, zou zij hebben kunnen uitleggen dat:

- Hij getrouwd is met een Franse vrouw;
- Dat een beroep lopend is bij de Franse autoriteiten;
- Dat er bestaat een band van afhankelijkheid met haar partner, gelet op hun zaak die zij samen beheren (zie infra);
- Dat hij de schoonvader is van twee kinderen met wie hij evenals een familieleven heeft.

Verwerende partij heeft kennelijk de hoorplicht, die door de verdedigingsrechten beschermd zijn, geschonden.

- Derde onderdeel: schending van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM

Artikel 3, al. 1 van de vreemdelingen bepaalt dat:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf”;

De verwerende partij heeft bijgevolg de mogelijkheid (en geen plicht) om de toegang tot het grondgebied te weigeren en een beslissing van teruggrijping te nemen, indien de vreemdeling niet in het bezit is van geldige verblijfsdocumenten. Die bepaling is van toepassing, behoudens afwijkingen bepaalde in internationaal verdrag. Het feit dat de teruggrijping een schending zou uitmaken van het artikel 8 EVRM, dat een “in een internationaal verdrag bepaalde afwijking” is, is bijgevolg een element dat zich tegen een teruggrijping zich verzet.

Verwerende partij maakt geen analyse van de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. De beslissing houdt inderdaad geen woord van haar trouw met een Franse staatsburger.

De verzoekende partij is reeds meerdere jaren in Frankrijk gevestigd. Hij is er gehuwd met mevrouw [N.I.B.], van Franse nationaliteit. Samen baten zij twee kapperszaken uit, met een jaarlijks omzetcijfer dat de economische integratie van de heer [H.] in de Franse samenleving bewijst.

Mevrouw [I.B.] heeft twee kinderen van vorige relaties:

- [M.E.K.I.B.], [...]

- [S.D.], [...].

De eiser woont samen met de kinderen van Mevrouw [I.B.] sinds eind 2020, toen [M.] pas geen drie jaar oud was.

Beide kinderen zijn uitsluitend Frans, gaan op Frans grondgebied naar school en genieten van een deeltijds hoederecht bij hun respectieve andere ouders. Zij kunnen het Franse grondgebied niet verlaten.

Ter ondersteuning van huidig beroep, legt de eiser ondersteuningsbrief van zijn partner en van [S.], die de sterke banden met de eiser bevestigen (stukken 5 en 6).

De verwijdering van de heer [H.] naar Tunesië zou betekenen dat hij zijn kinderen en echtgenote gedurende onbepaalde tijd niet meer kan zien. De aard van de gezinsbanden, de scholing van de kinderen, en de economische verankering van het gezin in Frankrijk maken het volstrekt onmogelijk de uitoefening van het gezinsleven voort te zetten buiten Frankrijk.

Hij legt evenals een fotodossier die de effectiviteit van het gezinsleven bevestigt en de omvang van de affectieve banden tussen de verzoeker en de kinderen van zijn partner aantoont, waaruit blijkt dat de banden met deze kinderen onder het gezinsleven in de strikte zin vallen. Het EHRM heeft evenals bevestigd dat deze soort banden mogen vallen onder het toepassingsgebied van de notitie familie en privéleven in haar arrest Vinškovský t. Czech Republic van 5 september 2023 (59252/19):

“As in the case of Callamand v. France (no. 2338/20, §§ 20-22, 7 April 2022), the Court considers that the above-noted circumstances demonstrate the existence at the time in question of effective personal ties between the applicant (acting like a father) and A. that amounted to a de facto parent-child bond constituting family life within the meaning of Article 8 of the Convention. Those circumstances also allow the Court to consider that the applicant and A. had developed a relationship that also fell within the scope of “private life”. Indeed, there is no valid reason to understand the concept of “private life” as excluding the emotional bonds created and developed between an adult and a child in situations other than the classic situations of kinship (see Paradiso and Campanelli v. Italy [GC], no. 25358/12, § 161, 24 January 2017, and Callamand, cited above, § 22)” (§42).

De heer [H.] is bovendien één van de zaakvoerders van de vennootschap van het koppel, die twee kapperszaken exploiteert. Hij is bovendien de enige houder van de vereiste beroepsvergunning voor het uitoefenen van kapsalon-activiteiten. Zijn afwezigheid, zelfs tijdelijk, dreigt de exploitatievergunning te doen vervallen, de activiteiten te doen stilvallen en de vennootschap tot faillissement te leiden, met zware financiële gevolgen voor het gezin (stukken 5 en 8). Er is dus ook sprake van economische afhankelijkheid ten opzichte van de burgers van de Unie, aangezien de aanwezigheid van de verzoeker noodzakelijk is om in het levensonderhoud van het huishouden te voorzien.

Bestreden beslissing vormt bijgevolg een bijzondere inmenging in haar familieleven, die niet gerechtvaardigd is.

De schending van het artikel 8 EVRM is bijgevolg vastgesteld.”

3.3.2.1. Verzoeker voert in het eerste onderdeel van zijn middel in eerste instantie aan dat niet kan worden gesteld dat hij niet over de vereiste documenten zou beschikken om het Schengengrondgebied binnen te komen. Hij verduidelijkt dat hij gehuwd is met een vrouw die de Franse nationaliteit heeft, dat hij een geldig

Tunesisch paspoort kan voorleggen en dat hij beschikt over een geldige Franse verblijfskaart. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de Franse autoriteiten verweerder in kennis stelden van het feit dat de aan verzoeker afgegeven Franse verblijfskaart niet langer geldig is, aangezien het recht op verblijf, dat aan de basis lag van de afgifte van deze verblijfskaart, niet langer bestaat.

Het betoog van verzoeker, dat hij van oordeel is dat de Franse autoriteiten onterecht hebben beslist om een eerder erkend recht op verblijf te beëindigen en dat hij tegen de beslissing om dit te doen ondertussen een beroep instelde bij een administratief rechtscollege in Frankrijk, laat de Raad niet toe te besluiten dat verzoeker over een visumvervangend document beschikt waardoor hij toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Het komt ook niet toe aan de Raad om in de plaats van het bevoegde Franse rechtscollege te oordelen of de beëindiging van verzoekers verblijf in overeenstemming is met de Franse regelgeving. Verzoeker betwist ook niet dat een door hem ingesteld beroep bij de administratieve rechtbank te Rijsel, dat erop was gericht, via een kortgeding, te laten vaststellen dat hij toegang dient te krijgen Schengengrondgebied werd afgewezen. In deze omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij beschikt over een geldige Franse verblijfskaart.

De ter terechtzitting aangevoerde verwijzing naar het arrest nr. 344 647 van 9 april 2026 is irrelevant, aangezien de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest, niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

In zoverre verzoeker verder stelt dat hij als familielid van een Franse vrouw, "*binnen redelijke grenzen*" de mogelijkheid moet krijgen om aan te tonen dat hij over een recht op binnenkomst beschikt, kan het volstaan te duiden dat de Franse autoriteiten, alvorens de bestreden beslissing werd genomen – middels een seining en een brief – reeds uitdrukkelijk hadden aangegeven dat hij niet gerechtigd is om het Schengengrondgebied te betreden. Het stond dus vast dat hij niet in staat was om het vereiste bewijs binnen een redelijke termijn te leveren. Het betreft in casu geen situatie waarbij een vreemdeling waarvan kan worden aangenomen dat hij nog steeds over een recht op verblijf beschikt en die, indien hem hiertoe de kans wordt geboden, dit eenvoudig kan aantonen.

Uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet kan ook geenszins worden afgeleid dat een vreemdeling die geseind staat als een persoon die geen toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied toch toegang zou dienen te krijgen tot dit grondgebied louter omdat hij gehuwd is met een burger van de Unie. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad, die geen precedentswaarde heeft, laat hier niet anders over denken.

Aangaande verzoekers betoog dat een door hem ingesteld (ten gronde) beroep bij een Frans administratief rechtscollege een opschortende werking heeft, moet worden geduid dat in het stuk dat verzoeker in dit verband neerlegt kan worden gelezen dat geen effectieve verwijdering kan tussenkomen tijdens de beroepstermijn die wordt toegestaan om de beslissing waaruit de verplichting om het Franse grondgebied te verlaten voortvloeit en dit tot de administratieve rechtbank uitspraak heeft gedaan. De Franse autoriteiten hebben verzoeker evenwel niet gedwongen verwijderd. Verzoeker heeft vrijwillig het Franse grondgebied verlaten en de bepaling uit de Franse verblijfsreglementering waarnaar verzoeker verwijst houdt niet in dat verweerder heden verzoeker de toegang tot het Schengengrondgebied niet zou kunnen weigeren. In dit verband kan ook nogmaals worden verwezen naar het feit dat een kortgedingprocedure die verzoeker hieromtrent instelde niet in zijn voordeel werd beslecht.

3.3.2.2. In een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat hij niet werd gehoord. Verweerder brengt echter een stuk aan waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wel werd gehoord. Aan verzoeker werden een aantal gerichte vragen gesteld en er werd hem ook gevraagd of hij zelf nog iets wou verduidelijken. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat hij niet de kans had om uit te leggen dat hij getrouwd is met een Franse vrouw – hij heeft dit trouwens meegedeeld –, dat hij een beroepsprocedure opstartte tegen de beslissing van de Franse autoriteiten om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf en dat hij familiale en zakelijke belangen heeft in Frankrijk.

3.3.2.3. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij in het derde onderdeel van zijn middel aanvoert dat de motiveringsplicht werd geschonden. In de mate dat verzoeker de bedoeling heeft te verwijzen naar de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan te duiden dat de motieven, in rechte en in feite, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing duidelijk zijn weergegeven. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden en zijn in casu afdoende.

Ook een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Er kan immers niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De beschouwingen van verzoeker geven ook geen aanleiding tot de vaststelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend – verzoeker werd gehoord en er werden inlichtingen ingewonnen bij de Franse autoriteiten – of dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Wat betreft verzoekers grief dat hij een echtgenote en twee stiefkinderen in Frankrijk heeft en dat hij in dat land ook zakelijke belangen heeft, hetgeen hij met tal van stukken aantoont, en zijn betoog dat zijn recht op een privé- en gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM en in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, in het gedrang dreigt te komen, moet worden benadrukt dat dit niet het gevolg is van de bestreden beslissing, maar van de weigering van de Franse autoriteiten om hem tot een verder verblijf in dat land toe te laten. Hetzelfde kan worden gesteld inzake de aangevoerde miskening van het Kinderrechtenverdrag. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn redenering dat verweerder hieromtrent overwegingen in de bestreden beslissing diende op te nemen.

Het is tevens niet rationeel om te stellen dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, zou vermogen na te laten de bestreden beslissing te nemen, nu vaststaat dat dit hoe dan ook niet tot gevolg zou hebben dat hij zijn familieleven en professionele activiteiten in Frankrijk zou kunnen verder zetten. Van een kennelijke appreciatiefout is geen sprake.

3.3.2.4. Daar verzoeker de mogelijkheid had om zich tot de Raad en een administratief rechtscollege in Frankrijk te richten kan hij ook bezwaarlijk voorhouden dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten of artikel 13 van het EVRM geschonden zijn. De eventualiteit dat verzoeker geen rechterlijke toetsing zou kunnen laten doorvoeren laat daarenboven niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

Tot een schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en rechtsbeginselen – waarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker inzake tal van de vermelde bepalingen ook niet voldoende duidelijk uiteenzet waarom hij deze geschonden acht en het niet aan de Raad toekomt om te gissen naar wat wordt bedoeld – kan niet worden besloten.

Het middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. ALLISON,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

G. DE BOECK